

In deze rubriek bespreekt de juridische dienst van de federale politie juridische kwesties of procedures die betrekking hebben op veel voorkomende politiepraktijken. Deze keer gaat het over de raadpleging van vermeldingen van de geïndiceerde plaats in het huiszoekingsbevel.

VERMELDINGEN VAN DE GEVISEERDE PLAATS IN HET HUISZOEKINGSBEVEL

1. Geldigheidsvoorwaarden van het huiszoekingsbevel

De huiszoeking is een maatregel die een verregaande schending op de individuele rechten en vrijheden uitmaakt. Zoals elke andere dwangmaatregel mag ze enkel worden toegepast onder de voorwaarden en vormen die door de wet worden opgelegd. Het document (doorgaans 'bevel' genoemd) waarmee de onderzoeksrechter zijn bevoegdheid ter zake aan een officier van gerechtelijke politie (OGP) delegeert, moet zo aan bepaalde geldigheidsvereisten¹ voldoen. Naast het feit dat het vooraf moet zijn geschreven en afgeleverd, moet het ook een reeks vermeldingen bevatten die bedoeld zijn om een wettelijke, proportionele en doeltreffende uitvoering ervan te garanderen.

Om wettelijk en proportioneel te zijn, mag de huiszoeking enkel betrekking hebben op de plaatsen en voorwerpen die relevant zijn voor het lopende onderzoek. In dat raam hebben de vermeldingen van het bevel een tweeledig doel.

Eenzijds de betrokken OGP, wiens taak beperkt is tot uitvoeringsagent, de mogelijkheid te geven om de nuttige opsporingen en inbeslagnemingen te bepalen, binnen de grenzen van het afgeleverde bevel, en anderzijds de persoon die door de huiszoeking wordt geïndiceerd, de mogelijkheid te geven na te gaan of de politie geen ongepaste opsporingen verricht, die een ongerechtvaardigde aantasting van zijn rechten en vrijheden zouden zijn.

Hoewel al lang is bepaald² dat het bevel de gezochte voorwerpen niet hoeft te beschrijven of het misdrijf dat aanleiding geeft tot de huiszoeking juridisch niet hoeft te kwalificeren, informeren de uitspraken van 30 januari en 24 december 2008 van het Hof van Cassatie ons over de vereisten bij de bepaling van de plaats van de huiszoeking.

2. Arresten van het Hof van Cassatie van 30 januari en 24 december 2008

In de voornoemde arresten oordeelt het Hof van Cassatie dat geen enkele wettelijke bepaling vereist dat het bevel

de naam van de bewoner van de beoogde plaats (wat het Hof al in eerdere arresten had bevestigd), of zelfs het adres van de beoogde plaats vermeldt. Volgens het Hof is het voldoende, net zoals voor de bepaling van het voorwerp van de huiszoeking geldt, dat de betrokken OGP over voldoende relevante elementen beschikt waarmee hij zonder risico op fouten de plaats die door de huiszoeking wordt beoogd, kan bepalen.

2.1. Cassatie, 30 januari 2008

Het afgeleverde bevel beperkt zich ertoe, de naam en het adres van het hotel te vermelden, zonder het (de) kamernummer(s) die rechtstreeks door de huiszoeking beoogd zijn, te preciseren. De politieagenten bepalen de te doorzoeken kamer op basis van de vermeldingen van het bevel dat het mobiele telefoonnummer van een persoon die betrokken is bij de feiten³ bevat en die in dat hotel zou verblijven, alsook op basis van de ter plaatse gekregen informatie, volgens dewelke de voornoemde persoon kamer 229 betrok en vaak vergezeld was van iemand die in kamer 230 logeerde. Het Hof meent "dat door het mobiele telefoonnummer van de gezochte gebruiker, het bevel de officieren van gerechtelijke politie in staat stelde om het onderzoek te beperken tot de lokalen die rechtstreeks (kamer 229) of onrechtstreeks (kamer 230) door die persoon gebruikt kunnen worden en dat het ontbreken van het kamernummer niet heeft belet om het onderzoek te beperken tot de opsporing waartoe de OGP's opdracht hadden gekregen".

2.2. Cassatie, 24 december 2008

Het afgeleverde bevel vermeldt de kadastrale toestand van het gebouw in aanbouw⁴ dat door de huiszoeking wordt geïndiceerd. Op de grieven die de afwezigheid van vermelding van het adres van het gebouw in het bevel aanvoeren, antwoordt het Hof "dat het volstaat dat het bevel de relevante vermeldingen bevat zodat de gemachtigde ambtenaar zonder risico op fouten de beoogde plaats kan bepalen".

Valérie Keuterickx, Alain Liners

¹ Artikel 89bis van het Wetboek van Strafvordering.

² Door anonieme rechtspraak en rechtsleer (zie in het bijzonder Cass. 26 maart 2002 en Cass. 11 januari 2006).

³ Voor de coherentie van het verhaal wordt aangenomen dat de gebruiker van die mobiele telefoon werd geïdentificeerd op basis van artikel 46bis van het Wetboek van Strafvordering.

⁴ Volgens ons moet men zich hier afvragen of een gebouw in aanbouw voldoende beantwoordt aan het criterium van *inrichting van de plaats met de bedoeling om er, zelfs tijdelijk en rudimentair, te verblijven* om als woning te kunnen worden beschouwd en bijgevolg de daarmee verbonden grondwettelijke bescherming te genieten.